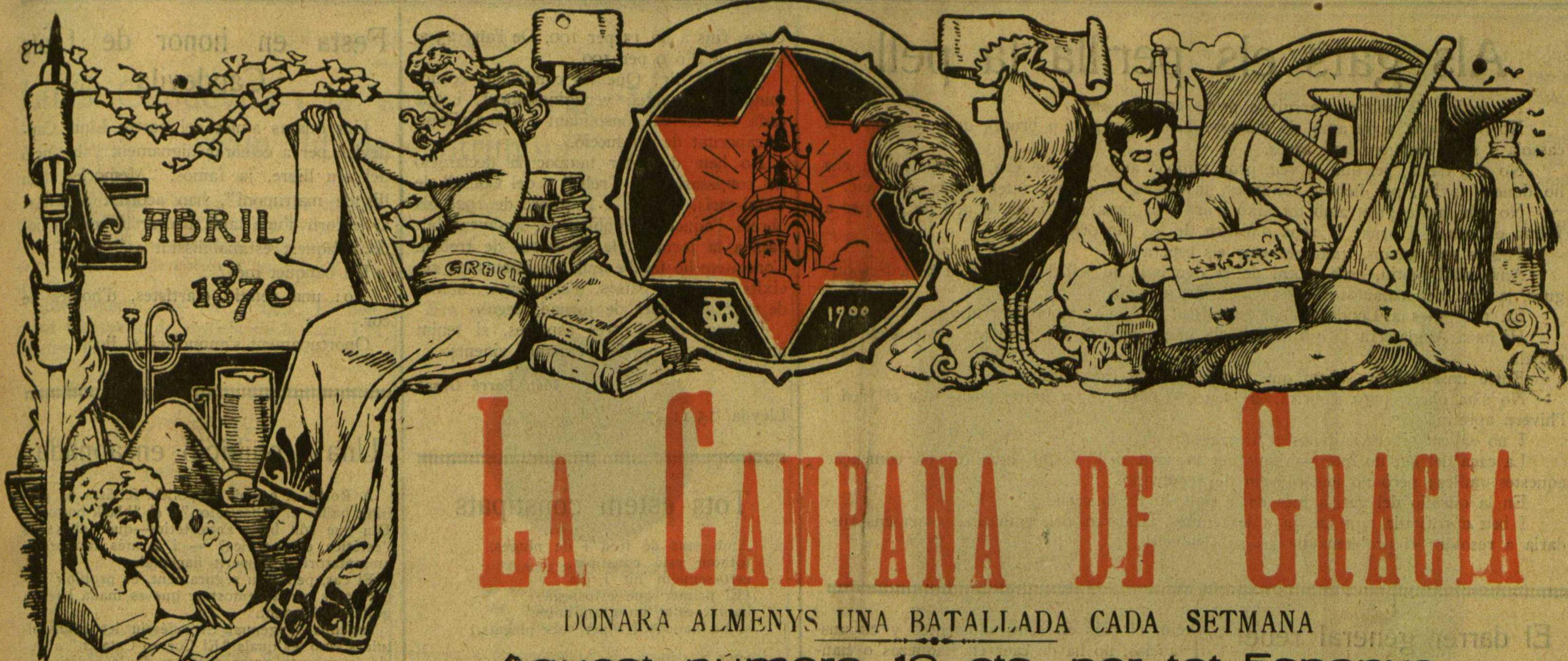

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot Espanya
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La depressió de l'esperit

Mentre la Humanitat tota sent caure damunt d'ella el pes aclaparador de totes les injustícies dels poderosos que són amos del món, pels horitzons antany diàfaans que envolten l'univers, solquen vertiginosament els horrids núvols de les idees precursors de tempestat.

Els anhels de llibertat i redempció predicats en bells principis durant segles i segles per apòstols i pensadors, davant del dolor universal de les multituds que formen la Humanitat desheretada, prenen forma i consistència en els grans problemes socials de la post-guerra, i reclamen cabdals solucions després d'aferriçades lluites on s'hi debaten els antagonismes de l'actual Societat.

La Humanitat, que en les darreres dècades ha sofert el paroxisme del dolor en la més cruenta de les lluites fratricides, com si hagués estat castrada en el més pregon dels seus sentiments, quedà gairebé insensible davant de l'èpica lluita per a formar una Humanitat nova.

Guardant encara relleus de la marca de l'esclau dels passats segles, resta immòbil bocabadada i no s'aixeca a l'unison a fer esclatar la tempesta de foc que ha d'envair a l'actual Societat per sanejar-la de les immundícies que la corroeixen.

Mentre uns homes abnegats pugnen per redimir a la Humanitat, els homes, les multituds de la massa inconscient, acluquen els ulls i mostren la més freda indiferència vers la fonda transformació que pretenen portar a cap els herois de l'ideal.

Mentre els apòstols de les idees procuren fer vibrar l'ànima adormida del poble i lluiten desesperadament contra els esbirros i gossos de presa de la Societat, les multituds, que són les primeres en beneficiar-se de llurs accions sublimes se'n riuen de llurs diatribes, i moltes vegades, no contents amb escupir-los la cara, clamen el crucifiqueu-los!, davant la immensa satisfacció dels poders de la Societat.

Oh!, sagna el cor en veure com mentre la misèria, que és patrimoni dels pobres, estén s'ón negre mantell i les calamitats i les injustícies afligeixen el poble, els obrers resten estemordits com coloms sense fel, amb la més estúpida resignació.

Es dolorós en extrem veure com a les Biblioteques no hi va quasi ningú.

Es llastimós que el poble, que en altres èpoques en moments de sublim exaltació ha escrit belles pàgines de la Història, resti abúlic i eclipsat per l'enervàcia de l'ambient d'estúpidesa regnant avui.

Ah!, cal despertar el poble, fer-li obrir els ulls davant la realitat dolorosa que l'envolta; cal fer arribar fins a les seves més

íntimes fibres els clams de dolor dels que sofreixen, per a remoure les cendres dels seus apagats entusiasmes, i tornar a abraçar el seu esperit amb el foc de l'ideal sinó volem que les generacions futures ens maleixin eternament per l'ignominiós llegat d'esclavitud que li haurà deixat la generació present.

SALVADOR MAJO

L'acció francesa i l'església

L'Acció Francesa bat el record del ridícul. Es la culpa de voler ésser més papistes que el Papa. Mourras, que volia ésser una mena de Papa laic i ateu, s'ha quedat

"compuesto y sin novia". Ell va preparar tot un partit catòlic, de gent domesticada, aprofitant, per als seus fins polítics i socials, el prestigi de l'Església.

Però l'Església, que no bada, li ha fet la traveta, i ara Mourras està a punt de quedar-se sense partit.

Heus ací, sinó, les noves ordenances del arquebisbe de Bordeus, que manen als sacerdots que neguin l'absolució i la comunió als adherits a l'"Action Française".

De manera que, avui, els seus partidaris es troben en el dilema de deixar de pertànyer al partit o a la comunió dels fidels de l'Església.

I, com que en realitat, Acció Francesa és un partit catòlic, en bona lògica, no li queda altra remei que dissoldre's.

Però, què no inventarà Mourras per evitar-ho?

El millor fóra que els seus partidaris l'anomenessin Papa de debò i que fundessin una nova Església.

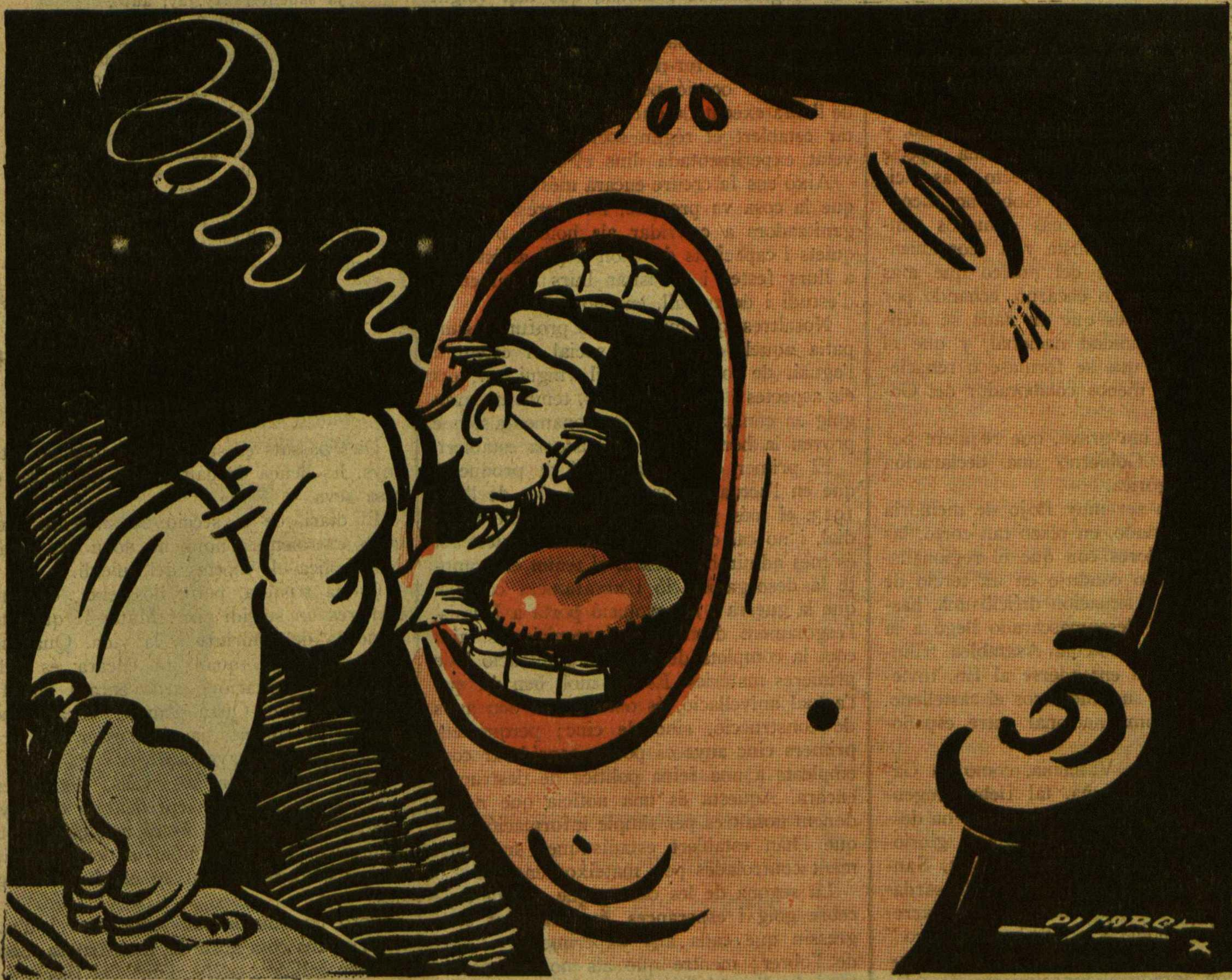
Per nosaltres ja poden fer. No ens ve d'una.

Ara que la sensació que tenim és que això d'Acció Francesa, restes d'una ideologia tèrbola i podrida, és una cosa que està en liquidació.

Malfaràs

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

A CAL DENTISTA

—D'un queixal es queixa? Però si té tota la boca feta malbé!

Als gats els perilla la pell

No tenien els pobres marruixos prous enemics.
No n'hi havia prou amb els gitanos—blancs i negres o bruns—que els tiren a la cassola i se'ls mengen amb arròs.
No n'hi havia, pel que es veu, prou tampoc amb els que ens ho donaven, i ens ho donen, sovint, per llebre: fondistes, taverners, venedors, intel·lectuals, etc., etc.
No n'hi havia prou amb tot això i ara s'ha posat de moda la pell de gat per a folrar els abrics i ornar la roba d'hivern de les senyores.
Pobres marramaus, quin pervenir els espera!
Amb aital motiu, amb motiu de la demanda de pell de gat que hi ha a les botigues, la caça del malaurat feli està a l'ordre del dia.
En pocs dies a Londres s'han sacrificat prop de 70.000 marruixos.
Hi ha a Anglaterra ja qui sollicita la intervenció de les Societats protectores d'animals.
Entre nosaltres no sabem que s'hagi obert la caça encara.
No s'ha obert, però s'obrirà, si Déu vol, a no trigar gaire, abans que el fred i l'hivern apretin!
I no sabem si entristir-nos o alegrar-nos-en.
La caça del gat no interessa sols per la seva pell. Ja ho hem dit en començar aquestes ratlles; però no ens cansem de repetir-ho.
En la qüestió del gat, a més de la pell, hi ha la carn.
I ben aprofitada aquesta, ja a les cuines, ja al ram dels embutits, potser ens ajudaria a resoldre el problema de les subsistències.

El darrer general rebel

Parlem naturalment de Mèxic. Els generals rebels tots són més o menys mexicans.

Ara diuen que el darrer ha estat el general Aguilera. Fou capturat a Nova Laredo, al moment en què es disposaven a passar la frontera. Fou condemnat a mort i executat immediatament.

Repetim que aquest era l'últim, segons les agències. Però nosaltres ho dubtem molt. Estem segurs que, quan surtin aquestes línies, de general rebel ja se'n passejarà algun altre per Mèxic. A Mèxic els generals rebels hi neixen com a bolets.

Tanseval, però. Com més n'hi hagi, més gran serà la collita que en farà el president Calles.

Calles és tot un home, i un gran governant. Ni els generals rebels ni els clergues històrics li fan por.

El cas de la Lliga

El senyor Duran i Ventosa, prohom de la Lliga manifestà que ben aviat aquest partit tornaria a actuar, tenint en compte les circumstàncies actuals.

Immediatament el govern publicà una extensa nota, en la qual, entre altres coses, es diu:

"Periódicos de Barcelona han iniciado, y alguno de Madrid ha recogido una especie de exploración o sondeo, respecto a las facilidades que por parte del Gobierno encontraría una propaganda más o menos templada del ideal regionalista y la reorganización de extremismos del núcleo que más característicamente lo encarnó, echando por delante afirmaciones que en nada se atentaría contra la unidad nacional, y que el grupo o partido que se formase o renaciese, sería más o menos colaborador del Gobierno.

El asunto es tan grave, que requiere por parte de este Gobierno una declaración pronta y categórica.

Sería preciso ser muy flojo de memoria para haber olvidado, en plazo tan corto, las timideces y pudores con que el regionalismo nació y cómo condujo en un tercio de siglo a España a situación difícilísima, hasta que, audaz y desenmascarado llegó a la celebración de la ridícula Asamblea trilingüe, en que, para entenderse al fin, tuvieron que adoptar sus miembros el castellano, como único idioma nacional entre españoles.

Por fortuna, en Vasconia, como en Galicia, como en Cataluña, tal fiebre engendradora de arrogancias regionalistas ha desaparecido, y tan español es hoy el glorioso árbol de Guernika, como Poblet, Santiago, Guadalupe y la Giralda; y la sardana, como la praviana y la jota, y la barretina, como la boina y el sombrero charro."

"Así, pues, no solamente no ve el Gobierno con agrado el renacimiento de tales tendencias y propagandas, sino que las es-torbará categóricamente, porque consciente del especial deber que tiene que cumplir

con el país en estos momentos y circunstancias, no ha de caer en flaquezas o claudicaciones por las que contraería enorme responsabilidad.

Y en cuanto a la rehabilitación política de personas o personajes, que con predicciones, por lo menos confusas, dieron durante años la sensación de duda en personalidad de España e hicieron alarde de otro origen y mandato en su representación, el Gobierno entiende que ha pasado poco tiempo para merecerlo, y que los primeros en protestar serían los mismos pueblos que tuvieron."

Res, ja es pot retirar la Lliga. Ha fracassat abans de començar.

El desè aniversari del Govern soviètic

Com obeint a una consigna rigorosa, la premsa burgesa de tot el món, ha procurat fer el buit a un fet d'una transcendència capital: la commemoració del desè aniversari de la institució del règim soviètic a l'ex-imperi dels tsars de Rússia. Si alguna notícia s'ha publicat, ha estat d'una manera tan fragmentària i casual, que han volgut donar la impressió d'ésser una cosa natural i sense importància. Fins per fer-li el buit, s'han estat de fer-ne la crítica els que no han perdut ocasió per falsificar el balanç de l'obra executada durant els deu anys d'estar establert el règim socialista, única novetat experimentada dins el món conegut.

Això ens fa creure encara més a nosaltres que la cosa va prou bé, i l'interès dels organitzadors a convidar als homes més inquietos i capacitats del món a què assisteixin a llurs festes i a visitar llurs institucions d'estudi i de treball, ens ho ratifica.

Nosaltres, que mirem amb profunda simpatia aquell experiment social, i estem a l'aguait de tot el que d'ell vingui, en tots els aspectes i manifestacions, tenim un gran goig en constatar dos fets fonamentals, que proven la bondat d'aquell sistema establert.

El primer és la anivellació de producció que en l'actualitat ha adquirit, des de l'any 1913, el més ple dels del capitalisme mundial, i no cal dir del de Rússia. Aquest fet és més admirable encara, si tenim en compte la desorganització i aixafament complet que la guerra i la revolució portà a Rússia, l'esgotament d'utillatges i tecnicismes, així com la completa desfeta d'organització i de primeres matèries. Es pot molt ben dir que l'actual anivellació, és obra no de deu anys de construcció, sinó de cinc; perquè els primers cinc anys es poden considerar com empleats a una feina política de destrucció encara. Aquesta és una notícia que no la donem nosaltres per simple informació, sinó que l'han establert estadístiques suficientment controlades pels mateixos enemics.

La segona de les causes que ens fa concebre goig i esperances, és l'augment progressiu que cada any experimenta el sou de l'obrèr; mentre que als nostres països tots els dies hi han lluites i tivantors per minvar-lo, malgrat augmentar-se el preu de les subsistències. De l'any 1926 al 1927, tenim notícies que l'augment arriba, en molts

casos, fins a un 15 per 100. De l'any 25 al 26, a un 8 ó 9 per 100.

Què vol dir? Que les condicions econòmiques augmenten vertiginosament, i que cada dia es va consolidant i intensificant la capacitat de producció.

No hem d'oblidar tampoc la declaració del comissariat del Treball y del Consell de Comissaris, de què, a l'octubre de 1928 els obrers d'aquella República sol sestaven obligats a la jornada de set hores de treball. Constatem-ho també amb els intents no reeixits de molts països, d'augmentar, a més de vuit, les hores de jornada legal.

Ja parlarem d'altres aspectes, si tenim manera de fer-ho, les setmanes vinents.

Joan Farré Gassó

Lleyda, 15-11-27.

Tots estem constipats

Amb tant de fred i de pluges, tothom està constipat, estosseguem nit i dia.
(El primer que estossega hauria estat un gran home si ho hagués fet per tots plegats.)

N'hi ha que tenen la "passa"
—n'hi ha que no passen mai—
altres tenen un colapse,
irritacions pulmonars,
un cop d'aire a la laringe
i molt vent a dins del cap.
El cert és que en aquests dies a tothom li raja el nas;
—n'hi ha que del nas els raja un sens fi de disbarats.—

Heu vist els regionalistes?
Volien tornà a provar
per la seva finestreta
de treure altra volta el cap,
i, res!, una ventolina
i a caseta, constipats.

I doncs, En Cambó què es creia?
Ell que busca climes sans
i amb el "yath" voreja costes
(ell sempre ha anat vorejant),
i ara, fent aquests mals dies,
ha provat de treure el nas?

Vaja, això no és de polític;
aquesta l'ha ben errat;
aquesta com tantes d'altres,
i les que equivocarà!

No sé pas què hi veuen! Ara que tot va marxant com cal, que cada dia que passa tenim més tranquil·litat, que fins cantem "peteneres" i ja sabem l'"Ay, ay, au!", i quan arribem a casa fem un sospir dolç i llarg perquè travessant les Rambles no ens hem pas trencat el cap, senyors, no els sembla mania el voler-se encasquetar en tornar sortir de casa? No ho trobeu dessatinat? Res, fària una juguesca que En Cambó està constipat. Prò tinc por d'una altra cosa: em fa por que el resultat seria—per dissort nostra—que ja ho estem tots plegats.

Flic

Un suïcidi

Dies passats es suïcidà una noia de setze anys. Es llençà de dalt a baix del terrat de casa seva.

El diari, de la secció de successos dels quals extraïem la nota, no dona cap detall. No explica els motius del suïcidi.

Quina tristesia, però, no deixa, de totes maneres un suïcidi així! Matar-se quan tot comença de somriure a la vida. Quan tot encara és nou, quan tot encara és bell; quan cada sensació guarda encara una felicitat inèdita. Quan l'amor, encara més que una temptació, hauria d'ésser una promesa vaga i meravellosa...

Que es suïcidin els vells, els desenganyats, no és cosa sorprenent ni estranya. Gairebé diria que no és ni una cosa trista. Déu, quan va fer el món, ja devia somriure irònicament pensant en els futurs suïcides.

Però un suïcidi, als setze anys i d'una noia, és una cosa absurda, monstruosa. Sembla una fallida gairebé d'una llei física.

Però en el fons, quin gran crim de la societat no deu haver-hi?

Quin drama de misèria, de deshonra i de brutalitat no deu amagar un suïcidi així?

Festa en honor de Lluís Capdevila

Uns quants amics del nostre Lluís Capdevila, per a celebrar dignament l'absolució del seu llibre, ja famós, "Memòries d'un lilit de matrimoni", han acordat reunir-se a l'entorn d'una taula i alçar la copa a honor d'aquest estimabilíssim escriptor.

Un banquet més?

No: una reunió d'artistes, d'homes de cor.

Oportunament s'anunciarà el lloc.

Una prohibició enraonada

A Roma el cap de la policia feixista ha prohibit ballar el "charleston" i el "black-bottom". Diu que són balls antiestètics—que sabran de l'estètica els polítics?—i a més immoral i atemptatori a l'esperit nacional.

El cas, pensareu segurament, és prohibir forces coses per a demostrar que es mata i fer la guita a la gent.

Ingenus! Ingenus! Si veiéssiu les grans titulars amb les quals "El Correo Catalan" anuncia la mesura presa pel cap de la policia romana, us donarieu compte tot seguit de la seva transcendència.

ON ANEM?

Deixant de banda el que succeeix en altres ciutats d'igual o major densitat de població que la nostra, el cert és que Barcelona està donant un espectacle que, no per sabut, és menys dolorós.

Sabem perfectament com està el problema de la dona perduda, coneixem tots el greu d'aquesta vergonya social, però no podem negar que, malgrat estar-ne assabentats, la nostra conducta en aquest punt no pot ésser més lleugera, ja que en comptes de fer cada u els possibles a fi de què la malaltia tendeixi a minvar, treballem per a què creixi cada dia més.

En diferents indrets, de la urbs i en barris que no pertanyen precisament al tan bombejat districte V, es pot veure les noies que tenen la prostitució per ofici, passejar pels carrers en nombre tan crescut, que hom es sent empès a meditar referent al molt grans i fondes que han d'ésser les causes productores d'un efecte tan aclaparador. He vist pels meus propis ulls, en un paratge a vint passes de la Rambla, quinze noies fent parada al mig del carrer, i, com pot suposar-se, barrant materialment el pas als vianants. I, per si això no fos prou, mentre elles procuren fer negoci, algunes criatures d'ambdós sexes estan jugant en aquella fira de carn humana, presenciant escenes que només serveixen per a corrompre aquelles tendres intel·ligències, preparant així noves i més intenses degeneracions per al pervenir.

Sembla que aquell espectacle doblement llastimós, hauria de motivar una protesta que fins les pedres s'aixequessin, però en comptes d'ésser així, qui podria evitar-ho no hi fa tot el que pot, i els que per dignitat i per commiseració haurien de fer-hi el buit, hi compareixen com a mosques.

Arreu del món civilitzat es treballa de ferm per a fer menys feixugues les injustícies que pesen damunt dels desheretats, i encara que el que s'ha obtingut no sigui molt, pensem que en cosa de mig segle, la jornada del treball s'ha reduït en més d'un 33 per 100; que aquest tracte despòtic que donaven els amos als seus subordinats, s'ha suavitzat bastant i que, per tant, és depressiu que mentre això ha pogut aconseguir-se, l'home, aquell que es dona a si mateix el títol de rei de la creació, es valgui de la seva astúcia o dels seus diners per ensorrar a qui té els mateixos drets que ell a viure feliç. Aquelles quinze noies plantades al carrer, oferint per unes poques i miserables monedes les obscenitats més barroeres, són una fuetada al rostre d'una societat, que tant parla de revisar valors morals, quan valdria més que guardés un discret silenci, procurant amb la seva absència dels llocs de vici, fer-lo, sinó desaparèixer, reduir-lo a la mínima expressió!

T. Rusca

UN PROCES LITERARI

Lluís Capdevila i la seva novel·la "Memòries d'un llit de matrimoni"

A l'Audiència s'ha vist la causa instruída contra l'escriptor Lluís Capdevila. Es a dir, contra ell, precisament, no: contra la seva novel·la "Memòries d'un llit de matrimoni".

Sortosament, s'ha fet justícia. El bon sentit i l'esperit de justícia de la sala, i la defensa brillantíssima i fervorosa del nota-

LLUIS CAPDEVILA
autor de "Memòries d'un llit de matrimoni", absolt amb tots els honors

ble advocat don Juli Martínez Jimeno, han absolt el nostre amic Capdevila. I, absolt l'autor—com és natural—, han absolt el llibre.

Molt bé! Aquesta absolució, que tothom ha aplaudit, és, a més d'obra de justícia, obra de bondat i de bellesa.

"Memòries d'un llit de matrimoni" les dedica l'autor a la seva mare. Un llibre que es dedica a la mare, no pot ésser immoral.

EMILI JUNOY
un de les nostres més populars figures del periodisme i la política, que tingué paraules i conceptes plens d'encert en el petitatge

Així ho feren remarcar els pèrits literaris, demanats per la defensa: "Amichatis", el creador de tot un teatre; Francesc Madrid, el més àgil i elegant dels nostres cronistes; Enric Lluelles, el meritíssim autor dramàtic; Emili Junoy, l'home de la simpatia i de l'esperit eternament jove. Així ho reconegué la sala.

"AMICHATIS"
un altre dels pèrits, el popular autor que tants èxits ha aconseguit

El dia de la vista, els corredors del Palau de Justícia estaven plens de gent, d'amics i admiradors del nostre Lluís Capdevila: escriptors, actors, pintors, músics, obrers, alguna que altra senyora, periodistes, polítics, repòrters fotogràfics...

I és que el procés havia despertat interès,

malgrat no haver-se ocupat del llibre la premsa diària catalana, com es mereixia: amb tota atenció i respecte, ja que de llibres com aquest no en surten a la llum cada dia. Ni cada any.

Era el primer procés literari que es ce-

FRANCESC MADRID
el notable periodista i autor dramàtic que il·lustrà la sala com a pèrit

lebrava a Barcelona, i el processat era un escriptor íntegre i liberal, i això explica l'afluència de poble als corredors del Palau de Justícia. Malauradament, la vista es celebrà a porta tancada.

Felicitem-nos tots, artistes, liberals, poble, de què s'hagi fet justícia a un escriptor com Lluís Capdevila i a un llibre tan bell, tan noble i tan honrat com "Memòries d'un llit de matrimoni".

El procés del nostre Capdevila

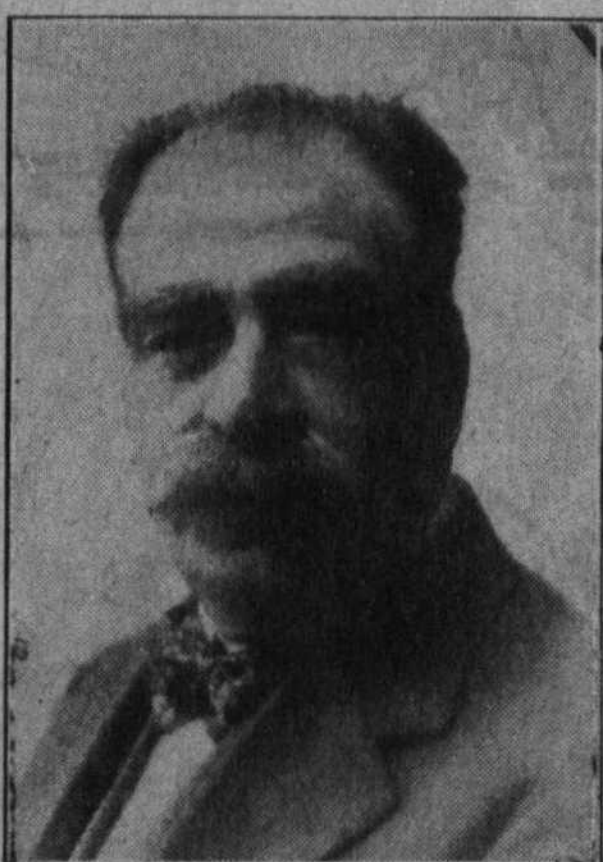
Com ja deuen estar enterats els nostres llegidors, el divendres passat, dia 18 del present, tingué lloc el procés contra el nostre volgut Lluís Capdevila, escriptor prou conegut per tots els llegidors nostres i per

ENRIC LLUELLES
l'excel·lent autor dramàtic, l'home dels èxits, que fou un pèrit expertíssim

aquesta mateixa raó l'elogi insuficient que anem a fer restarà suficient per la conceixença.

En Lluís Capdevila, esperit incansable, home enèrgic i escriptor valent, atrevit, que junta amb la polidesa de la forma la brillantor de la veritat, té un sens fi d'obres tea-

JULI MARTINEZ JIMENO
l'advocat defensor que féu una defensa eloqüentíssima i brillant

trals estrenades totes elles amb gran èxit, una renglera de novel·les d'una valor literària i d'un gruix d'humanitat com no estem pas acostumats amb la multitud infinita de mals escriptors que patim. Demés, el nos-

tre Capdevila ha produït una quantitat fabulosa d'articles vibrants en defensa de la gent humil i cantant la canya al qui s'ho ha merescut.

En Capdevila, doncs, pel setembre del 1926 publicà una novel·la titulada "Memòries d'un llit de matrimoni", de la que, gràcies a Déu, no en parlà cap diari català. (En pot estar content.) La novel·la, amb tot i ésser tan moral que la dedica a la seva

tan bon plat cada dia, jo encara no sé què és, ni ganes, perquè la gent que es vanta tant de moral he trobat que eren homes més funests i miserables.

En Capdevila, per a mi, és un bon home i un perfecte moral de la moral ben entesa. Així ho ha hagut de reconèixer el tribunal absolut l'obra i l'autor.

La veritat fa com l'oli, sempre va per sobre.

ACABADA LA VISTA

Als corredors del Palau de Justícia, guanyada la batalla, Lluís Capdevila, entre els pèrits, el seu defensor i el seu procurador, que ho fou el notable escriptor Salvador Vilaregut, somrient satisfet

mare—i les mares sempre mereixen el millor del nostre cor i de la nostra intel·ligència—, fou qualificada d'immoral, i el seu autor, el nostre Capdevila, fou processat.

Aquest és el primer procés literari que s'ha celebrat a Catalunya i com tots els processos literaris del món ha estat un èxit per a l'obra i per a l'autor.

Voler cohibir el pensament, sempre hem cregut que era una niciesia. Oi més, vivint en un temps en què cada dia ens donen lliçons de moralitat amb altparlant i cada dia la veritable moralitat, que solament radica en el cor, la trobem més pobra i raquítica.

Us juro que això de la moral, que se'n fa

No cal dir com felicitem el nostre particular amic Lluís Capdevila, eminent escriptor, i li desitgem amb tota l'ànima nous processos com aquest, que sempre suposen nous èxits.

Salvador Vilaregut, l'aplaudit autor dramàtic, l'aplaudit traductor de tantes obres d'èxit, fou el procurador de Lluís Capdevila en aquest procés. Volem publicar el seu retrat, com hem fet amb les altres figures del procés. Però no ens ha estat possible, perquè no n'hem trobat cap enlloc

"Maco", noi

Recent la disposició obligant a tothom a baixar o fer baixar—els que de criats disposen—, les escombraries al carrer, i més recent encara aquella altra, obligant a tenir un recipient per encabir-les i baixar-les a l'hora determinada de sopar o de sortir a pair-lo, el nostre excel·lentíssim Ajuntament, millor dit, la Comissió Permanent de Govern del mateix, ha tingut a bé acordar que cal posar un novell impost, com a acció de gràcies—sens dubte—de què ens deslliurin de la porqueria.

Maco, molt maco, no hi tenim res a dir. Quan els bons, excel·lentíssims senyors, etcètera, etcètera, ho han pensat així, és que deu ésser just, puix d'altra manera ni ho haurien pensat, ni el posarien, oi?... Doncs, no en parlem més i vinga el novell impost, i com més aviat millor, i a pagar-lo tothom sense dir ase ni bèstia. Entesos? I sobretot, contents, molt contents, primer, perquè no ens el posin més crescut, i, segon, perquè, qui sap?, potser que amb el que recullin, arribi un bell dia, o una més bella nit, que en comptes de la botzina avisadora oïrem la sonoritat del claxon, i llavors no n'estarem poc de joiosos de què ens vinguin a cercar la brutícia amb auto de propietat!

Vaja, que nosaltres no capim com hi hagi hagut dos o tres regidors de bona fe que n'hagin protestat. Protestar?... i per què? Ganes de perdre el temps, veus ho ací...

Que va que es quedaran sols!

Lluís Ramírez Carulla

El para-caigudes

A Madrid, fa pocs dies, s'han fet les proves d'un nou para-caigudes per a ús dels aviadors.

Em sembla que aquests bons senyors perden el temps, cercant la manera d'evitar les desgràcies amb aquesta mena de paraigües més o menys estrafets.

Vull demostrar el que dic, amb poques paraules. Les proves del nou para-caigudes diuen que han donat resultat; molt bé, me'n alegro; però han donat resultat perquè els inventors, en un moment donat, s'han deixat anar de l'avió que pilotaven, amb la confiança de què el para-caigudes estava a punt per a sostenir-los; no veig el mèrit ni la utilitat d'aitals aparells.

L'avió, en el moment més impensat, s'espatlla, i l'aviador gairebé no té temps d'acuciar els ulls que ja es troba fet a trossos en mig de llauna i ferregots. Voleu dir que, de cada cent cops que passen accidents d'aquesta mena, l'aviador té ni un sol moment per eixir de la cabina i llançar-se a l'espai amb el para-caigudes a punt de solfa? Ho dubto. Doncs, quina és la utilitat d'aquests aparells?

No serà per demés que doni la meua opinió sobre el cas.

El que cau és l'avió, o. Perquè no he oït mai que hagi caigut un aviador sense l'aparell. Doncs, el que cal cercar és evitar que no caigui el que cau i no el que s'aguant.

No fóra possible disposar d'un para-caigudes gegant, i qui diu gegant, vol dir quatre o cinc vegades més gros i resistent que l'actual, disposat convenientment en el centre de l'avió, fermat amb bons lligams que, mitjançant un ressort automàtic s'estengui i deixi baixar l'avió amb la pausa necessària, per a evitar les desgràcies que han omplert de dol moltes famílies?

Els pèrits en la matèria tenen la paraula.

Pepet Salau

Llibres que recomanem als nostres amics els obrers

"Cuentos de Navidad", de Charles Dickens.

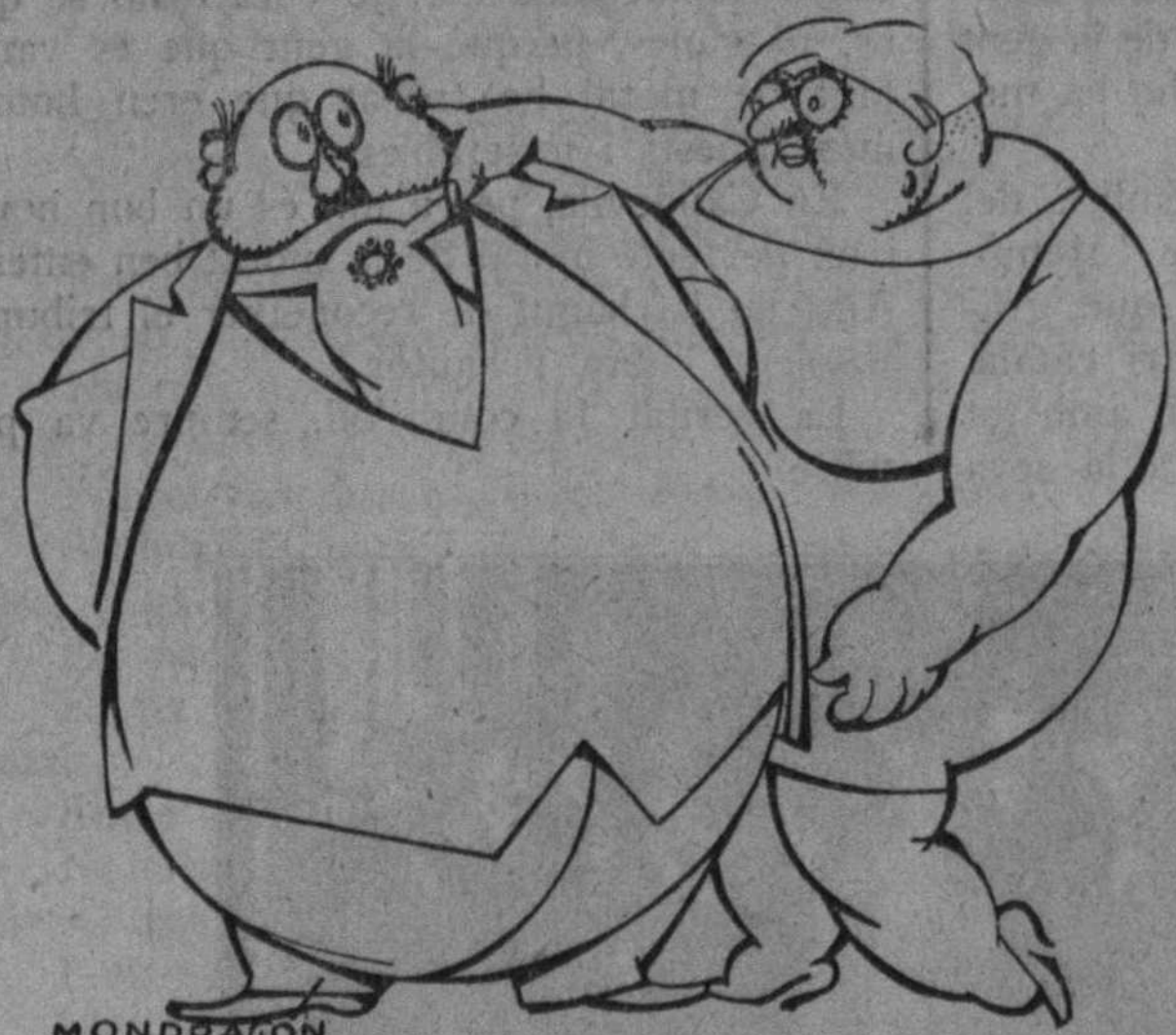
"¿Cuál es mi fe?", de Lleó Tolstói.

"El crimen del padre Amaro", d'Eça de Queiroz.

"Poemas", de Guerra Junqueiro.

"Los amigos, los amantes y la muerte", de Gabriel Miró.

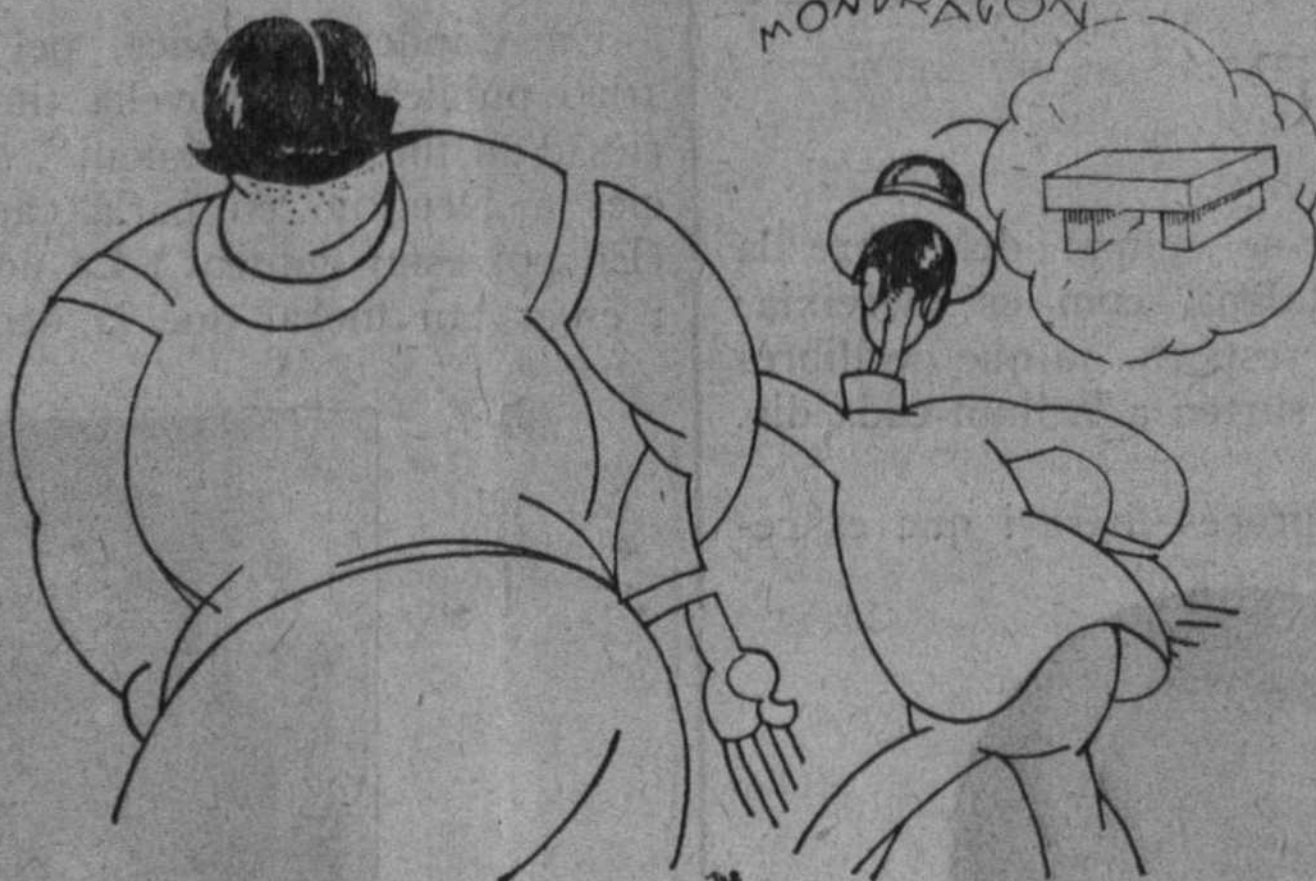
"Algo", de Joaquim Maria Bartrina.

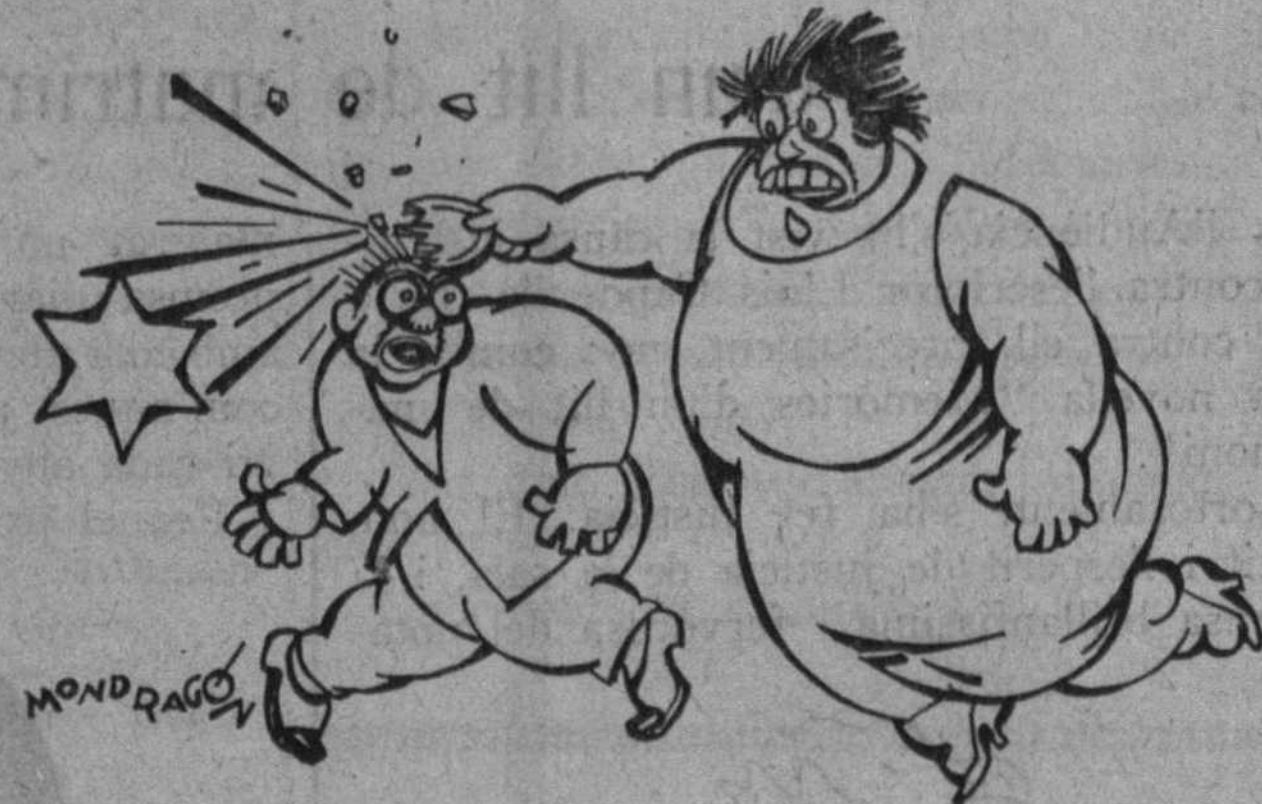
MONDRAGON

POTSER TE RAO

—Al fi i al cap, les dones sou costelles de l'home.
—Doncs, si jo ho sóc teva, sóc una costella de porc.

—A la plaça Catalunya, a seure no hi pots anar; bancs, per fer bonic, posaren, i els seients s'han de pagar.

ELS DEVOTS

—I et poses així perquè m'han vist a missa?
—Es que a missa hi vas amb la mateixa intenció que al cinema.

Als adherits a "Action Française" se'ls negarà l'absolució.
Oh, ara sí que estan ben fumuts Maurras i Daudet!

**

Ha mort el Soldà del Marroc. Els marroquins, en comptes de sentir la mort, celebren grans festes en celebració del coronament del nou soldà, fill del difunt.

**

El conegut industrial Henry Ford, en unes declaracions que ha fet als periodistes sobre l'esdevenidor que als mitjans de transport els espera, ha dit que potser abans de cinc anys hi haurà avions que portaran 200 passatgers per al servei general i ningú no dubtarà en viatjar pels aires, com ocorre ara en els serveis que presten els petits avions.

Certament, és optimista el cèlebre Ford. Però ens sembla que va un xic massa de pressa. Ens en fem càrrec. Està tan acostumat a veure automòbils fets a sèries, que el seu cap deu haver-se adaptat a aquesta vertiginositat de treball.

El general Primo de Rivera contestant la informació d'"El Debate" sobre l'intent d'actuació regionalista, ha dit—a més de la nota oficial—que pot prescindir dels regionalistes i de les altres valors de "modernitat, talent i cultura", perquè està sostingut per tots els espanyols, exceptuant els que són capaços de debilitat en llurs sentiments patriòtics, els franc-maçons, els comunistes, els vividors de la política, els que prenen part en actualitats i embolics, l'"hampa" social i un comptat nombre de persones de talent i de bona fe, ofuscades per doctrinarismes.

**

S'havia dit que Oscar Pérez Solís es retirava de la política. En una lletra recent, ell ho desmenteix.

Només raons de salut el tenen un poc retret.

Sentim el seu estat de salut i celebrem la decisió.

**

En un incendi, a Manresa, ha mort el cap de bombers d'aquella ciutat, senyor Llorenç Torrents.

Sentim la desgràcia.

**

Es diu si no s'aplicarà la condemna condicional als xòfers processats per atropells. Homes, homes!

Si s'aplica la condemna condicional a coses que són veritables delictes, perquè no s'ha d'aplicar per això que és simple negligència?

Es per a què hom vagi més en compte? L'excusa no val. No s'ha de mirar més encara que hom no delinqueixi?

En fi...

**

Fa uns dotze o quinze dies es rebentà una canonada d'aigua al carrer Nou de Sant Francesc, davant del de Rull. D'allí en sortia una quantitat d'aigua que feia goig; s'hi podia nedar.

Doncs, bé; fins dimarts passat no anà la brigada d'obres a apariar-ho.

**

L'Ajuntament ha aprovat el seu pressupost per a 1928.

Veus ací: 85.527.795'67 ptes. Pressupost d'Eixample: 15.291.187'50 pessetes.

Psé, encara! Ens creïem que seria més elevat. Com es veu que la Plaça de Catalunya ja està fora de combat.

**

S'ha celebrat, per fi, el casament de la germana del Kaiser, la vella (ep, linotipista, vella amb "y", no fem bromes!) princesa Victòria, amb el jove Zougkow.

LA CAMPANA DE GRACIA, en adreçar-los la seva felicitació, no pot menys de celebrar-ho amb el més joí dels seus repics.

El Govern dels soviets ha condecorat un comunista alemany condemnat per assassí.

Això ha produït un incident diplomàtic entre el Govern rus i el Govern alemany.

Voleu dir que n'hi ha per tant?

Fet i fet, no ens sembla que aquest comunista fos el primer cas d'assassins condecorats.

**

El nou Soldà del Marroc no té més que catorze anys.

Es veu que per a l'ofici de manar qualsevol edat és bona.

Ara, si com creuen alguns babaus, la principal missió d'un Soldà és sostenir un serrall, llavors sí que l'edat del Soldà no ens sembla prou avinent encara.

**

A València s'embarca la taronja en gran quantitat cap a Anglaterra.

Aquesta setmana n'hauran sortit més d'un milió de caixes.

I sembla que, a Anglaterra, la taronja anirà enguany a un preu molt baix.

Caldria, però, que entre nosaltres no esdevingués un menjar de rics.

**

Mussolini ha rebut en audiència a la missió japonesa que es troba a Itàlia estudiant problemes econòmics.

A Itàlia, el que hi aprendran és a dur la camisa negra.

I si només fos la camisa!

**

Els republicans a Madrid es revifen. Sembla que preparen alguns actes de propaganda. A nosaltres no ens estranyaria que tot es quedés en preparació.

Tanmateix, en la condemna que el Govern ha fet de la propaganda regionalista, no hi ha clarament involucrada l'autorització de propagar totes les idees menys aquesta?

**

Henri Ford opina que la pau del món sols podrà aconseguir-se pel treball.

Es cert, les guerres s'han fet per culpa dels ociosos i per mantenir els seus vicis.

Això porta, però, intrínscament la condemna de tot un règim.

**

A Calcuta, dies enters, s'organitzà un míting per a protestar del que ells anomenen "un afront a l'estimació nacional del poble hindú, inferida pels que li neguen el dret d'escollir-se la constitució nacional que més li plau."

Feliços els hindús, que, almenys, poden protestar.

Si fossin, per exemple, italians antifeixistes...

**

El Govern francès ha prohibit la publicació en parla alsaciana d'una revista de tendència comunista.

Ens agrada de saber-ho, pel to doblement antiliberal de la mesura.

París s'allunya cada dia més del centre del món civilitzat.

Cada dia, també més, l'hora dels homes que van al dia, és l'hora de Moscou.

**

Dos cents setanta minaires han anat del país de Galles a Londres per a exposar al primer ministre la situació a les mines de carbó d'aquell país. El viatge ha durat onze dies.

Es veu que per als obrers dissortats no hi ha encara ferrocarrils.

El país més civilitzat, no és més que un país civilitzat a mitges: civilitzat només que per als que tenen diners.

**

Anglaterra anuncia per a l'any vinent noves construccions navals.

Es una manera elegant de preparar la pau.

**

Una acreditada agència telegràfica diu que en arribar les dissortadament cèlebres nenes Arnau al seu destí, llur estat de fadiga era tan gran, que hom va disposar que anessin a descansar.

L'estrany hauria estat que, si estaven cansades, hom hagués disposat de portar-les al ball.

A LA VORETA DEL MAR

Qui canta, diuen aquí, que amb cançons el mal espanta, i no sé, però em sembla a mi que no espanta la "carpanta".